

Arrest

nr. 182 398 van 16 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. OP DE BEECK en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Pakistaanse nationaliteit, bent u Pashtu, soennitische moslim en behoort u tot de stam Tajikhel. U bent geboren en opgegroeid in het dorp Dilbar, te Chakdara, gelegen in Lower Dir district, de provincie Khyber-Pakhtunkhwa (KPK), te Pakistan. U stelt dat u op 16 maart 1999 geboren bent en verklaart zich bijgevolg minderjarig bij uw aankomst in België.

U bent afkomstig uit een welvarende familie. Uw vader is apotheker en dokter, uw moeder is huisvrouw. U ging acht jaar lang naar school in Pakistan maar moest hiermee stoppen wanneer u dertien of veertien jaar oud was omwille van de problemen die uw vader met de Taliban ondervond.

In 2011 vonden er in uw regio conflicten plaats tussen het leger en de Taliban. Tijdens deze gevechten waren er vele slachtoffers. Uw vader hielp een gewonde soldaat door hem een behandeling te geven, en werd hierdoor het doelwit van de Taliban. Zo ontving uw vader in de hierop volgende periode dreigtelefoons-en brieven van de Taliban, en werd uw vader door hen afgeperst. Hij betaalde twee tot drie jaar lang geld aan de Taliban opdat zij zijn familie niet zouden vermoorden. Hierna kon uw vader zich niet meer veroorloven om dit geld te betalen en stopte hij hier dan ook mee. Enige tijd nadien, in 2013, werd uw broer Eshanuddin ontvoerd en vervolgens vermoord door de Taliban. Uw andere broer, Ibrar, verdween op de dag dat Eshanuddin stierf. Tot op heden weet u niet wat er met Ibrar gebeurd is.

Acht maanden tot een jaar later ging u 's nachts naar buiten om te gaan bidden in de moskee. Onderweg naar de moskee werd u plots vastgenomen en werd er iets op uw neus gelegd waarna u bewusteloos werd. Nadien kwam u terug bij bewustzijn in een trainingskamp van de Taliban. U werd veertien tot vijftien dagen lang in gevangenschap gehouden en gemarteld. Zo werd uw been tussen een gesloten deur gestoken. Op een nacht kwam er een truck het trainingskamp binnengereden om voedsel te brengen. Samen met een andere jongen ging u zich in de truck verstoppen. Enige tijd nadien verliet de truck het trainingskamp. Zes uur later kwamen jullie bij een markt aan. Jullie verlieten de truck waarna ieder zijn eigen weg ging. Een man kocht voor u een ticket om terug te keren naar Swat. Nadat u terugkeerde naar huis regelde uw vader uw vertrek uit Pakistan.

Uw vader zette u af aan een busstation waarna u een bus richting Karachi nam. Nadien reisde u gedurende vijf tot zeven maanden lang naar België. Op 23 juli 2015 kwam u aan in België. U diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

Na uw vertrek uit Pakistan ging uw moeder samen met uw vier zussen bij haar broer in Mardan wonen. Uw vader verblijft sindsdien op verschillende plaatsen in Pakistan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: medische documenten in verband met een knieblessure, een medisch verslag van een psycholoog, foto's van u en familieleden in Pakistan, een foto van het lijk van uw overleden broer Eshanuddin.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming aannemelijk te maken.

Er kan door verschillende opeenvolgende vaststellingen van leugenachtige, incoherente en vage verklaringen immers geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw asielrelaas en wel om volgende redenen.

Vooreerst legde u geen document(en) neer ter staving van uw identiteit of uw leven in Pakistan.

Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (zie vragenlijst p.1) werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielaanvraag, overigens in iedere procedure, én kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. U gevraagd naar enige identiteitsdocumenten verklaarde u dat u er geen heeft, en men in Pakistan pas een identiteitskaart en een paspoort verkrijgt als men meerderjarig is. (zie verklaring DVZ punt 24, gehoorverslag CGVS p.15-16/23). Bijgevolg werd u gevraagd of u over een child registration certificate, een registratiedocument voor minderjarigen, beschikt. U antwoordde hier echter ontwijkend op door te stellen dat niemand in uw regio om kinderen geeft (zie gehoorverslag CGVS p.15/23). Daarnaast zijn er verscheidene andere documenten die u zou kunnen voorleggen ter ondersteuning van uw identiteit of leven in Pakistan, zoals een domicilie certificaat en schooldocumenten, maar was u ook niet in staat om deze voor te leggen. Nochtans verklaarde u dat u in Pakistan over deze documenten beschikte (zie gehoorverslag CGVS p.15-16/23). Dat niemand in Pakistan u deze documenten zou kunnen bezorgen omdat er niemand meer in uw huis verblijft, is geen afdoende verklaring voor het gebrek aan documenten (zie gehoorverslag CGVS p.16/23). Zo geeft u immers aan dat u nog contact heeft met uw vader die in Pakistan verblijft (zie gehoorverslag CGVS p.9-10/23). Desondanks het feit dat hij, zoals u beweert, niet meer in jullie ouderlijk huis verblijft, beschikt hij over de mogelijkheid om documenten zoals een child registration certificate en een family registration certificate op te vragen bij de NADRA office waarmee u

uw identiteit en familiale situatie zou kunnen aantonen. Daarnaast dient het CGVS u erop te wijzen dat u andere mensen uit uw regio zou kunnen contacteren om documenten ter ondersteuning van uw identiteit of leven in Pakistan te verzamelen. Zo ging u naar school tot de achtste klas en verklaarde u dat u nog contact heeft met een schoolvriend via facebook (zie gehoorverslag CGVS p.8;14-15/23). **Bijgevolg dient het CGVS dan ook te besluiten dat u gebrekkige inspanningen leverde om uw identiteit of leven in Pakistan aan te tonen, u uw identiteit niet aannemelijk maakte en het CGVS bijgevolg vermoedt dat u uw ware identiteit tracht achter te houden voor de Belgische asielinstanties. Bovendien is dit een eerste belangrijke vaststelling in het licht van uw algemene geloofwaardigheid.**

Ten tweede dient het CGVS u erop te wijzen dat uw kennis omtrent uw reisweg zeer beperkt was. U verklaarde dat u te voet, met de auto en bus van Pakistan naar België reisde, en bleef voorts uiterst vaag en onduidelijk over uw verdere reisweg. Zo verklaarde u dat u zich slechts één land, met name Duitsland, herinnerde waarlangs u reisde, maar was u niet in staat om andere namen van landen of steden waarlangs u gereisd zou hebben, op te sommen. Als verklaring hiervoor gaf u aan dat u geen vragen mocht stellen aan de smokkelaar, anders zou hij u slaan (zie gehoorverslag CGVS p.8/23). Dit is een loze verklaring waar het CGVS geen geloof aan hecht. U reisde immers vijf tot zeven maanden lang van Pakistan naar België. Gedurende deze reis bent u ongetwijfeld in contact gekomen met andere mensen bij wie u zich kon informeren. Daarnaast dient het CGVS op te merken dat u tot de achtste klas naar school ging in Pakistan. Dat u tijdens uw lange reis nergens kennis zou hebben opgedaan over de plaatsen waar u hebt verbleven of bent langs gereisd is bijgevolg niet geloofwaardig. Ook andere zaken wist u niet te vertellen. Zo was u niet in staat om de plaatsen waarlangs u reisde te beschrijven. Hiervoor hoefde u nochtans de hulp van de smokkelaar niet in te roepen (zie gehoorverslag CGVS p.9/23). Dit gaat louter om uw eigen ervaring en indrukken die u tijdens uw reis heeft opgedaan. Hetzelfde geldt voor het feit dat u niet in staat was om een specifieke dag of situatie tijdens uw reis te beschrijven. U kwam niet verder dan te vertellen dat u langs bossen reisde, en in kleine kamers of tenten verbleef. Daarnaast verwees u naar het feit dat u problemen had met uw been en meestal moest achterblijven omdat u de groep niet kon volgen (zie gehoorverslag CGVS p. 9;10;12/23). Hoewel het CGVS u meermaals heeft gevraagd om uw reisweg gedetailleerder te beschrijven, bleek u hier niet toe in staat te zijn. Voorts legde u geen enkel document neer om de door u aangehaalde reisweg te staven. Uw gebrekkige kennis over een reis van vijf tot zeven maanden lang en het feit dat u niet eens in staat was om een bepaalde dag of situatie tijdens deze reis (uitgebreid) te beschrijven, wijst er dan ook op dat u de door u beweerde reisweg niet hebt ondernomen. Tenslotte dient het CGVS hierbij op te merken dat u tijdens het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangaf dat uw vingerafdrukken nergens werden genomen tijdens uw reis, terwijl uit het administratieve dossier blijkt dat uw vingerafdrukken op 26 juni 2015 en 27 juni 2015 in Hongarije werden genomen. **Het voorgaande doet dan ook ten zeerste vermoeden dat u de ware toedracht van uw reisweg naar België, alsook de documenten die u tijdens deze reis hebt gebruikt, bewust achterhoudt.**

Uit bovenstaande blijkt dat u niet in staat was om uw identiteit, leven in Pakistan of reisweg van Pakistan naar België aannemelijk te maken. Het CGVS dient u dan ook te wijzen op het feit dat uw geloofwaardigheid hierdoor reeds werd aangetast. Daarnaast beweert u dat u Pakistan diende te verlaten omwille van problemen die u en uw familie met de Taliban ondervonden hebben. Naast het feit dat uw geloofwaardigheid reeds werd aangetast in het licht van voorgaande argumenten, kan het CGVS geen geloof hechten aan de door u aangehaalde gebeurtenissen omwille van volgende redenen.

U stelde dat uw vader werd afgeperst door de Taliban en hij op verschillende manieren door de Taliban gecontacteerd werd. Gezien uw vage en niet overtuigende verklaringen hieromtrent, alsook uw beperkte kennis over deze gebeurtenissen, wordt de geloofwaardigheid omtrent de door u aangehaalde incidenten reeds aangetast. Zo gaf u aan dat uw vader dreigbrieven ontving maar was u niet in staat om een dreigbrief voor te leggen. Ook verklaarde u dat u nooit een dreigbrief die uw vader ontvangen zou hebben te zien kreeg (zie gehoorverslag CGVS p.16-18/23). U gevraagd naar meer informatie over de bedreigingen die uw vader kreeg, bleef u steeds vaag en onduidelijk. Zo u werd u gevraagd naar de inhoud en frequentie van deze bedreigingen, maar antwoordde u hier telkens ontwijkend op, en verklaarde u dat uw vader deze dingen voor zichzelf hield en dit niet besprak met zijn familie (zie gehoorverslag CGVS p.17-18/23). Dat u zich hier niet verder over informeerde terwijl uw broers vermoord en vermist zijn, u beweert dat u ontvoerd werd door de Taliban en u Pakistan uiteindelijk diende te verlaten omwille van deze problemen is uiterst opmerkelijk. **Voorts was u vaag en onwetend over andere elementen omtrent de bedreigingen en problemen met betrekking tot**

de Taliban. U verklaarde dat uw vader maandelijks 60.000 tot 70.000 roepies aan de Taliban betaalde maar wist niet te vertellen hoe deze betalingen verliepen (zie gehoorverslag CGVS p.18/23). Daarnaast stelde u dat andere mensen uit uw regio ook welvarend waren. Echter, u wist niet te vertellen of ook zij problemen ondervonden met de Taliban, noch heeft u ooit vernomen of andere mensen, net als uw vader, werd afgeperst door de Taliban (zie gehoorverslag CGVS p.18/23). **Betreffende de oorzaak van de bedreigingen van de Taliban verklaarde u dat uw vader of een medisch profiel beschikt, maar ook dit heeft u op geen enkele wijze aangetoond.**

Daarnaast verklaarde u dat uw broer Eshanuddin vermoord werd door de Taliban. Ter ondersteuning van deze bewering legde u enkele foto's neer van zijn lijk. Betreffende deze foto's dient het CGVS u erop te wijzen dat u op geen enkele manier heeft aangetoond dat er een familieband bestaat tussen u en de persoon op de foto. Ook toont deze foto op geen enkele wijze de doodsoorzaak van deze persoon aan. Verder legde u geen enkel document, zoals een overlijdensakte, neer ter ondersteuning van de dood van uw broer. Gezien u het CGVS niet kon overtuigen van de problemen die uw vader met de Taliban heeft ondervonden, vormen deze foto's dan ook geen verder bewijs.

Betreffende de door u aangehaalde ontvoering door de Taliban dient het CGVS het volgende op te merken. Naast het feit dat het CGVS geen geloof hecht aan de problemen die uw vader met de Taliban heeft ondervonden, zijn de verklaringen die u aflegde omtrent uw vermeende ontvoering door de Taliban incoherent, tegenstrijdig en bijgevolg ongeloofwaardig. Vooreerst gaf u aan dat uw vader u niet meer toeliet om naar school te gaan omwille van de problemen die uw familie in Pakistan ondervond. Daarnaast stelde u dat u niet werd toegestaan om het huis te verlaten, heel de tijd thuis bleef en zelfs niet werd toegelaten om naar het gebed in de moskee te gaan (zie gehoorverslag CGVS p.14/23). Het is dan ook uiterst merkwaardig dat u, desondanks het feit dat u aangaf dat uw vader die dag niet thuis was, plots verklaarde dat u op de dag van uw ontvoering door de Taliban op weg was naar de moskee (zie gehoorverslag CGVS p.16/23). Dit is echter incoherent en tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen. U gewezen op het feit dat u eerder aangaf dat u niet werd toegelaten om naar de moskee te gaan, verklaarde u dat u niet wist waarom u naar de moskee ging, u naar buiten wilde gaan en verwees u naar het feit dat kinderen soms dingen doen, ook al wordt het verboden door ouders (zie gehoorverslag CGVS p.19/23). Dit strookt echter niet met de situatie waarin u zich zou bevonden hebben. U verklaarde immers dat uw vader jarenlang werd afgeperst en bedreigd werd door de Taliban, één broer vermoord werd en de andere broer verdwenen is. Dat u zulk risico zou nemen om die dag plots naar de moskee te gaan is niet geloofwaardig. Bovendien kon u niet verduidelijken waarom u die dag naar de moskee wilde gaan terwijl u, gezien de omstandigheden, zelden naar de moskee ging. U gaf enkel aan dat het toen in uw hoofd opkwam, het nacht was en de moskee slechts op twee minuten wandelen van uw huis ligt (zie gehoorverslag CGVS p.19/23). Daarnaast stelde u dat u in een trainingskamp van de Taliban terecht kwam waarvan u uiteindelijk wist te ontsnappen. Ook hier kan het CGVS geen geloof aan hechten. U was immers uiterst tegenstrijdig omtrent een essentieel element in uw relaas. Zo verklaarde u tijdens het gehoor bij het CGVS dat andere mensen training kregen in het kamp, maar u er geen kreeg (zie gehoorverslag CGVS p.20/23). Opnieuw zijn deze verklaringen opmerkelijk gezien u tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS aangaf dat de Taliban u leerde hoe u moest schieten en een geweer moest vasthouden (zie vragenlijst CGVS punt 5). Hiermee geconfronteerd ontkende u dat u dit eerder zei (zie gehoorverslag CGVS p.20/23). Dit is geen afdoende verklaring voor deze contradictie en ondermijnt dan ook verder uw geloofwaardigheid omtrent de door u aangehaalde problemen in Pakistan. Voorts verklaarde u dat u zich ongestoord in een truck zou verstopt hebben samen met een vriend uit het trainingskamp. Ook dit is een opmerkelijk element in uw asielaanvraag. Daarnaast stelde u dat u samen met een andere jongen kon ontsnappen uit het trainingskamp maar wist u zijn naam niet te vertellen. Als verklaring hiervoor gaf u aan dat u zijn naam niet kende omdat u er een verschrikkelijke tijd had (zie gehoorverslag CGVS p.20/23). Opnieuw is dit geen afdoende verklaring voor uw onwetendheid. **Uit voorgaande dient het CGVS dan ook te besluiten dat de door u aangehaalde ontvoering door de Taliban in Pakistan niet heeft plaatsgevonden. Gezien het CGVS geen geloof hecht aan de door u aangehaalde problemen met de Taliban, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de bewering dat uw broer Ibrar verdwenen is, laat staan dat zijn verdwijning verbonden is aan activiteiten van de Taliban.**

De verdere documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw asielaanvraag, zijnde foto's van uw familieleden en medische rapporten, wijzigen niets aan de appreciatie van uw asielaanvraag. Het medisch rapport in verband met uw knie toont geenszins de oorzaak van deze problemen aan. Betreffende het door u voorgelegde verslag van een psycholoog dient het CGVS op te merken dat dit werd opgesteld op basis van uw verklaringen en dit document geen bewijs vormen van de oorzaak van uw psychologische problemen. Volledigheidshalve voegt het CGVS hieraan toe dat de door u aangehaalde medische

motieven geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient zich hiervoor te richten tot de geijkte procedure.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, met name het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht aan alsmede de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de Conventie van Genève.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan door verschillende opeenvolgende vaststellingen van leugenachtige, incoherente en vage verklaringen immers geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw asielrelaas en wel om volgende redenen.

Vooreerst legde u geen document(en) neer ter staving van uw identiteit of uw leven in Pakistan. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (zie vragenlijst p.1) werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielaanvraag, overigens in iedere procedure, én kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. U gevraagd naar enige identiteitsdocumenten verklaarde u dat u er geen heeft, en men in Pakistan pas een identiteitskaart en een paspoort verkrijgt als men meerderjarig is. (zie verklaring DVZ punt 24, gehoorverslag CGVS p.15-16/23). Bijgevolg werd u gevraagd of u over een child registration certificate, een registratiedocument voor minderjarigen, beschikt. U antwoordde hier echter ontwijkend op door te stellen dat niemand in uw regio om kinderen geeft (zie gehoorverslag CGVS p.15/23). Daarnaast zijn er verscheidene andere documenten die u zou kunnen voorleggen ter ondersteuning van uw identiteit of leven in Pakistan, zoals een domicilie certificaat en schooldocumenten, maar was u ook niet in staat om deze voor te leggen. Nochtans verklaarde u dat u in Pakistan over deze documenten beschikte (zie gehoorverslag CGVS p.15-16/23). Dat niemand in Pakistan u deze documenten zou kunnen bezorgen omdat er niemand meer in uw huis verblijft, is geen afdoende verklaring voor het gebrek aan documenten (zie gehoorverslag CGVS p.16/23). Zo geeft u immers aan dat u nog contact heeft met uw vader die in Pakistan verblijft (zie gehoorverslag CGVS p.9-10/23). Desondanks het feit dat hij, zoals u beweert, niet meer in jullie ouderlijk huis verblijft, beschikt hij over de mogelijkheid om documenten zoals een child registration certificate en een family registration certificate op te vragen bij de NADRA office waarmee u uw identiteit en familiale situatie zou kunnen aantonen. Daarnaast dient het CGVS u erop te wijzen dat u andere mensen uit uw regio zou kunnen contacteren om documenten ter ondersteuning van uw identiteit of leven in Pakistan te verzamelen. Zo ging u naar school tot de achtste klas en verklaarde u dat u nog contact heeft met een schoolvriend via facebook (zie gehoorverslag CGVS p.8;14-15/23). **Bijgevolg dient het CGVS dan ook te besluiten dat u gebrekkige inspanningen leverde om uw identiteit of leven in Pakistan aan te tonen, u uw identiteit niet aannemelijk maakte en het CGVS bijgevolg vermoedt dat u uw ware identiteit tracht achter te houden voor de Belgische asielinstanties. Bovendien is dit een eerste belangrijke vaststelling in het licht van uw algemene geloofwaardigheid.**

Ten tweede dient het CGVS u erop te wijzen dat uw kennis omtrent uw reisweg zeer beperkt was. U verklaarde dat u te voet, met de auto en bus van Pakistan naar België reisde, en bleef voorts uiterst vaag en onduidelijk over uw verdere reisweg. Zo verklaarde u dat u zich slechts één land, met name Duitsland, herinnerde waarlangs u reisde, maar was u niet in staat om andere namen van landen of steden waarlangs u gereisd zou hebben, op te sommen. Als verklaring hiervoor gaf u aan dat u geen vragen mocht stellen aan de smokkelaar, anders zou hij u slaan (zie gehoorverslag CGVS p.8/23). Dit is een loze verklaring waar het CGVS geen geloof aan hecht. U reisde immers vijf tot zeven maanden lang van Pakistan naar België. Gedurende deze reis bent u ongetwijfeld in contact gekomen met andere mensen bij wie u zich kon informeren. Daarnaast dient het CGVS op te merken dat u tot de achtste klas naar school ging in Pakistan. Dat u tijdens uw lange reis nergens kennis zou hebben opgedaan over de plaatsen waar u hebt verbleven of bent langs gereisd is bijgevolg niet geloofwaardig. Ook andere zaken wist u niet te vertellen. Zo was u niet in staat om de plaatsen waarlangs u reisde te beschrijven. Hiervoor hoefde u nochtans de hulp van de smokkelaar niet in te roepen (zie gehoorverslag CGVS p.9/23). Dit gaat louter om uw eigen ervaring en indrukken die u tijdens uw reis heeft opgedaan. Hetzelfde geldt voor het feit dat u niet in staat was om een specifieke dag of situatie tijdens uw reis te beschrijven. U kwam niet verder dan te vertellen dat u langs bossen reisde, en in kleine kamers of tenten verbleef. Daarnaast verwees u naar het feit dat u problemen had met uw been en meestal moest achterblijven omdat u de groep niet kon volgen (zie gehoorverslag CGVS p. 9;10;12/23). Hoewel het CGVS u meermaals heeft gevraagd om uw reisweg gedetailleerder te beschrijven, bleek u hier niet toe in staat te zijn. Voorts legde u geen enkel document neer om de door u aangehaalde reisweg te staven. Uw gebrekkige kennis over een reis van vijf tot zeven maanden lang en het feit dat u niet eens in staat was om een bepaalde dag of situatie tijdens deze reis (uitgebreid) te beschrijven, wijst er dan ook op dat u de door u beweerde reisweg niet hebt ondernomen. Tenslotte dient het CGVS hierbij op te merken dat u tijdens het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangaf dat uw vingerafdrukken nergens werden genomen tijdens uw reis, terwijl uit het administratieve dossier blijkt dat uw vingerafdrukken op 26 juni 2015 en 27 juni 2015 in Hongarije werden genomen. **Het voorgaande doet dan ook ten zeerste vermoeden dat u de ware toedracht van uw reisweg naar België, alsook de documenten die u tijdens deze reis hebt gebruikt, bewust achterhoudt.**

Uit bovenstaande blijkt dat u niet in staat was om uw identiteit, leven in Pakistan of reisweg van Pakistan naar België aannemelijk te maken. Het CGVS dient u dan ook te wijzen op het feit dat uw geloofwaardigheid hierdoor reeds werd aangetast. Daarnaast beweert u dat u Pakistan diende te verlaten omwille van problemen die u en uw familie met de Taliban ondervonden hebben. Naast het feit dat uw geloofwaardigheid reeds werd aangetast in het licht van voorgaande argumenten, kan het CGVS geen geloof hechten aan de door u aangehaalde gebeurtenissen omwille van volgende redenen.

U stelde dat uw vader werd afgeperst door de Taliban en hij op verschillende manieren door de Taliban gecontacteerd werd. Gezien uw vage en niet overtuigende verklaringen hieromtrent, alsook uw beperkte kennis over deze gebeurtenissen, wordt de geloofwaardigheid omtrent de door u aangehaalde incidenten reeds aangetast. Zo gaf u aan dat uw vader dreigbrieven ontving maar was u niet in staat om een dreigbrief voor te leggen. Ook verklaarde u dat u nooit een dreigbrief die uw vader ontvangen zou hebben te zien kreeg (zie gehoorverslag CGVS p.16-18/23). U gevraagd naar meer informatie over de bedreigingen die uw vader kreeg, bleef u steeds vaag en onduidelijk. Zo u werd u gevraagd naar de inhoud en frequentie van deze bedreigingen, maar antwoordde u hier telkens ontwijkend op, en verklaarde u dat uw vader deze dingen voor zichzelf hield en dit niet besprak met zijn familie (zie gehoorverslag CGVS p.17-18/23). Dat u zich hier niet verder over informeerde terwijl uw broers vermoord en vermist zijn, u beweert dat u ontvoerd werd door de Taliban en u Pakistan uiteindelijk diende te verlaten omwille van deze problemen is uiterst opmerkelijk. Voorts was u vaag en onwetend over andere elementen omtrent de bedreigingen en problemen met betrekking tot de Taliban. U verklaarde dat uw vader maandelijks 60.000 tot 70.000 roepies aan de Taliban betaalde maar wist niet te vertellen hoe deze betalingen verliepen (zie gehoorverslag CGVS p.18/23). Daarnaast stelde u dat andere mensen uit uw regio ook welvarend waren. Echter, u wist niet te vertellen of ook zij problemen ondervonden met de Taliban, noch heeft u ooit vernomen of andere mensen, net als uw vader, werd afgeperst door de Taliban (zie gehoorverslag CGVS p.18/23). **Betreffende de oorzaak van de bedreigingen van de Taliban verklaarde u dat uw vader of een medisch profiel beschikt, maar ook dit heeft u op geen enkele wijze aangetoond.**

Daarnaast verklaarde u dat uw broer Eshanuddin vermoord werd door de Taliban. Ter ondersteuning van deze bewering legde u enkele foto's neer van zijn lijk. Betreffende deze foto's dient het CGVS u erop te wijzen dat u op geen enkele manier heeft aangetoond dat er een familieband bestaat tussen u en de persoon op de foto. Ook toont deze foto op geen enkele wijze de doodsoorzaak van deze persoon aan. Verder legde u geen enkel document, zoals een overlijdensakte, neer ter ondersteuning van de dood van uw broer. Gezien u het CGVS niet kon overtuigen van de problemen die uw vader met de Taliban heeft ondervonden, vormen deze foto's dan ook geen verder bewijs.

Betreffende de door u aangehaalde ontvoering door de Taliban dient het CGVS het volgende op te merken. Naast het feit dat het CGVS geen geloof hecht aan de problemen die uw vader met de Taliban heeft ondervonden, zijn de verklaringen die u aflegde omtrent uw vermeende ontvoering door de Taliban incoherent, tegenstrijdig en bijgevolg ongeloofwaardig. Vooreerst gaf u aan dat uw vader u niet meer toeliet om naar school te gaan omwille van de problemen die uw familie in Pakistan ondervond. Daarnaast stelde u dat u niet werd toegestaan om het huis te verlaten, heel de tijd thuis bleef en zelfs niet werd toegelaten om naar het gebed in de moskee te gaan (zie gehoorverslag CGVS p.14/23). Het is dan ook uiterst merkwaardig dat u, desondanks het feit dat u aangaf dat uw vader die dag niet thuis was, plots verklaarde dat u op de dag van uw ontvoering door de Taliban op weg was naar de moskee (zie gehoorverslag CGVS p.16/23). Dit is echter incoherent en tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen. U gewezen op het feit dat u eerder aangaf dat u niet werd toegelaten om naar de moskee te gaan, verklaarde u dat u niet wist waarom u naar de moskee ging, u naar buiten wilde gaan en verwees u naar het feit dat kinderen soms dingen doen, ook al wordt het verboden door ouders (zie gehoorverslag CGVS p.19/23). Dit strookt echter niet met de situatie waarin u zich zou bevonden hebben. U verklaarde immers dat uw vader jarenlang werd afgeperst en bedreigd werd door de Taliban, één broer vermoord werd en de andere broer verdwenen is. Dat u zulk risico zou nemen om die dag plots naar de moskee te gaan is niet geloofwaardig. Bovendien kon u niet verduidelijken waarom u die dag naar de moskee wilde gaan terwijl u, gezien de omstandigheden, zelden naar de moskee ging. U gaf enkel aan dat het toen in uw hoofd opkwam, het nacht was en de moskee slechts op twee minuten wandelen van uw huis ligt (zie gehoorverslag CGVS p.19/23). Daarnaast stelde u dat u in een trainingskamp van de Taliban terecht kwam waarvan u uiteindelijk wist te ontsnappen. Ook hier kan het CGVS geen geloof aan hechten. U was immers uiterst tegenstrijdig omtrent een essentieel element in uw relaas. Zo verklaarde u tijdens het gehoor bij het CGVS dat andere mensen training kregen in het kamp, maar u er geen kreeg (zie gehoorverslag CGVS p.20/23). Opnieuw zijn

deze verklaringen opmerkelijk gezien u tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS aangaf dat de Taliban u leerde hoe u moest schieten en een geweer moest vasthouden (zie vragenlijst CGVS punt 5). Hiermee geconfronteerd ontkende u dat u dit eerder zei (zie gehoorverslag CGVS p.20/23). Dit is geen afdoende verklaring voor deze contradictie en ondermijnt dan ook verder uw geloofwaardigheid omtrent de door u aangehaalde problemen in Pakistan. Voorts verklaarde u dat u zich ongestoord in een truck zou verstoppt hebben samen met een vriend uit het trainingskamp. Ook dit is een opmerkelijk element in uw asielaanvraag. Daarnaast stelde u dat u samen met een andere jongen kon ontsnappen uit het trainingskamp maar wist u zijn naam niet te vertellen. Als verklaring hiervoor gaf u aan dat u zijn naam niet kende omdat u er een verschrikkelijke tijd had (zie gehoorverslag CGVS p.20/23). Opnieuw is dit geen afdoende verklaring voor uw onwetendheid. **Uit voorgaande dient het CGVS dan ook te besluiten dat de door u aangehaalde ontvoering door de Taliban in Pakistan niet heeft plaatsgevonden. Gezien het CGVS geen geloof hecht aan de door u aangehaalde problemen met de Taliban, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de bewering dat uw broer Ibrar verdwenen is, laat staan dat zijn verdwijning verbonden is aan activiteiten van de Taliban.**

De verdere documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw asielaanvraag, zijnde foto's van uw familieleden en medische rapporten, wijzigen niets aan de appreciatie van uw asielaanvraag. Het medisch rapport in verband met uw knie toont geenszins de oorzaak van deze problemen aan. Betreffende het door u voorgelegde verslag van een psycholoog dient het CGVS op te merken dat dit werd opgesteld op basis van uw verklaringen en dit document geen bewijs vormen van de oorzaak van uw psychologische problemen. Volledigheidshalve voegt het CGVS hieraan toe dat de door u aangehaalde medische motieven geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient zich hiervoor te richten tot de geijkte procedure.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerd vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.”

De voormelde vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier, zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

In zoverre verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende rekening gehouden heeft met zijn profiel als niet-begeleide minderjarige vreemdeling stelt de Raad vast dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen die hem onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielaanvraag. Ook werd verzoeker op 28 juni 2016 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor aangepast aan verzoekers leeftijd en werd het afgenomen door een gespecialiseerde protection officer. Ook blijkt dat Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing de Minister erop gewezen heeft dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op verzoeker van toepassing is.

Waar verzoeker de vastgestelde vaagheden en incoherenties in zijn verklaringen tracht te verantwoorden door te stellen dat hij traumatiserende ervaringen heeft meegemaakt hetgeen een verlies van geheugen kan veroorzaken en van mening is dat er hier te weinig rekening mee werd gehouden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt benadrukt dat van een asielaanvraag wordt verwacht dat hij toch belangrijke gebeurtenissen kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verzoeker brengt evenmin objectieve elementen bij die er op wijzen dat hij daadwerkelijk getraumatiseerd is, derwijze dat dit een invloed zou kunnen hebben op zijn verklaringen.

Het door verzoeker neergelegde attest staft niet dat verzoeker geheugenproblemen zou hebben omwille van zijn psychologische toestand. In dit attest wordt weliswaar melding gemaakt van nachtmerries, gedragsproblemen, depressie, concentratieverlies en wordt gesteld dat er een sterk vermoeden is van PTSD ingevolge de traumatische ervaringen die hij in het verleden heeft

meegemaakt. Een medisch attest vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. De Raad stelt vast dat het voorgelegde verslag van de psycholoog geen medisch attest betreft waaruit na een diepgaand medisch onderzoek onomstotelijk blijkt dat het cognitief geheugen van verzoeker dermate is aangetast dat hij niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Voorts formuleerde verzoeker noch de raadsman die hem bijstond noch de voogd enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Dat verzoeker tijdens het gehoor heeft laten weten dat het niet goed met hem gaat, dat hij vaak bang is, dat hij niet kan slapen, dat hij nachtmerries heeft, zijn moeder anderhalf jaar geleden niet meer heeft gezien en zich de dingen niet meer wil herinneren omdat het veel pijn doet toont hij niet aan dat hij niet in staat was om deel te nemen aan het gehoor en om coherente en duidelijke verklaringen af te leggen. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerd trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Waar verzoeker kritiek uit op de vraagstelling van de protection officer, meer bepaald het stellen van gesloten vragen en drieledige vragen, en meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op dit punt zéér onzorgvuldig is geweest, wordt erop gewezen dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, wat hij mits zijn vage en incoherente verklaringen heeft nagelaten. Voorts blijkt uit het gehoorverslag dat aan verzoeker naast gesloten vragen, soms inderdaad drieledige vragen – die zo blijkt uit het gehoorverslag louter tot doel hadden aan verzoeker te verduidelijken welke informatie er van hem werd verwacht en waarop verzoeker overigens steeds antwoord gaf – ook veel open vragen werden gesteld over de beschrijving van zijn dorp, zijn reisweg, de voorbereidingen die werden getroffen, de redenen voor zijn vertrek uit zijn thuisland, de ontvoering en dood van zijn broer, verzoekers eigen ontvoering (stuk 6, gehoorverslag, p. 6, 8-9, 16, 18-19). Verzoeker toont niet aan dat hij door de manier van vraagstelling of de hoeveelheid vragen niet in staat zou zijn geweest zijn asielaanvraag op een gedetailleerde en coherente wijze uiteen te zetten.

Verzoeker haalt enkele vaststellingen tijdens het gehoor aan en meent dat dit telkenmale non-verbale signalen zijn die, gelet op de dubbele kwetsbaarheid van verzoeker, kunnen duiden op enig concentratieverlies. Dit zijn slechts speculatieve beweringen. Bovendien hebben noch verzoeker, noch zijn advocaat, noch zijn voogd dienaangaande tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enige opmerking geformuleerd. Indien verzoeker werkelijk in zodanige toestand zou hebben verkeerd dat hij niet langer bij machte was om volwaardige verklaringen af te leggen, mocht aldus van hem worden verwacht dat hij dit zou hebben gemeld. Minstens kan worden aangenomen dat hij hierop zou hebben gewezen wanneer hij aan het einde van het gehoor toevoegingen mocht doen. Ook zijn advocaat en zijn vertrouwenspersoon bemerkten blijkbaar niets en maakten van voormeld probleem geen melding wanneer het hen werd toegestaan om hun opmerkingen te formuleren. Overigens kan worden vastgesteld dat daar waar verzoeker melding maakte van "een zwaar hoofd" dit gebeurde onmiddellijk nadat er een pauze van 25 minuten had plaatsgevonden (stuk 6, gehoorverslag, p. 12). Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze deze non-verbale signalen zijn verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Waar verzoeker opwerpt dat zijn gehoor slechts een drietal uurtjes heeft geduurd en dat er geen uitnodiging tot een tweede gehoor heeft plaatsgevonden, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat om *in concreto* aan te tonen op welke wijze het organiseren van een tweede gehoor van invloed zou kunnen zijn geweest op de bestreden motivering of beslissing. Bovendien is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins verplicht om een tweede gehoor te organiseren.

Ook de duur van een gehoor kan geen indicatie vormen voor de grondigheid en volledigheid ervan. Verzoeker specificeert evenmin welke bijkomende vragen zijn inziens nog gesteld moesten worden en welke asielmotieven door verwerende partij niet in overweging werden genomen. Aan het einde van het gehoor van verzoeker werd hem door de protection officer meegedeeld dat deze geen vragen meer had en werd bovendien uitdrukkelijk gevraagd of verzoeker zelf nog iets wilde vertellen en werd er uitdrukkelijk gevraagd of er andere redenen zijn waarom hij Pakistan heeft verlaten en er niet naar kan terugkeren, waarop hij ontkennend heeft geantwoord. Ook verzoekers raadsman die op het einde van het gehoor het woord kreeg heeft geen opmerkingen gemaakt over de duur of het verloop van het gehoor. Ook de aanwezige voogd maakte in die zin geen enkele opmerking.

Met algemene betoog stellende dat hij in erg moeilijke omstandigheden het land heeft moeten verlaten, het huis alleen is komen te staan en het te riskant is voor derden om aldaar documenten te gaan oppikken en hij sommige documenten nooit uitgereikt kreeg, kan verzoeker geen afbreuk doen aan de volgende concrete vaststelling: *“Zo geeft u immers aan dat u nog contact heeft met uw vader die in Pakistan verblijft (zie gehoorverslag CGVS p.9-10/23). Desondanks het feit dat hij, zoals u beweert, niet meer in jullie ouderlijk huis verblijft, beschikt hij over de mogelijkheid om documenten zoals een child registration certificate en een family registration certificate op te vragen bij de NADRA office waarmee u uw identiteit en familiale situatie zou kunnen aantonen. Daarnaast dient het CGVS u erop te wijzen dat u andere mensen uit uw regio zou kunnen contacteren om documenten ter ondersteuning van uw identiteit of leven in Pakistan te verzamelen. Zo ging u naar school tot de achtste klas en verklaarde u dat u nog contact heeft met een schoolvriend via facebook (zie gehoorverslag CGVS p.8;14-15/23).”*. Hieruit blijkt geenszins dat derden naar verzoekers huis zouden moeten gaan om documenten op te pikken. Ook maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn asielrelaas met enige argwaan en vooringenomenheid gelet op het ontbreken van identiteitsdocumenten werd beoordeeld. De Raad benadrukt dat het het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde concrete motieven is die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Ook moet worden gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in concreto* heeft toegelicht waarom het ontbreken van identiteitsdocumenten voor verzoeker een eerste vaststelling vormt in het licht van zijn algemene geloofwaardigheid. Verzoeker doet geen enkele afbreuk aan deze concrete vaststellingen.

De argumentatie dat verzoeker niets gemeen heeft met onze westerse talen en geografie, dat woorden op borden hem hoegenaamd niets zeggen en dat er in onherbergzaam gebied werd gereisd, kan verzoekers fundamenteel gebrekkige kennis van zijn reisweg niet verschonen. Aangezien verzoeker vijf tot zeven maanden lang van Pakistan naar België reisde, is hij ongetwijfeld in contact gekomen met andere mensen bij wie hij zich kon informeren. Zelfs eigen ervaringen en indrukken die hij tijdens de reis heeft opgedaan, kan hij niet beschrijven. Dit geldt des te meer waar hij thans aangeeft meermaals te hebben gevreesd voor zijn leven, honger en koude te hebben geleden en daardoor uitgeput en getraumatiseerd raakte. Wanneer iemand in dergelijke omstandigheden heeft gereisd en dermate lang onderweg is geweest, mag worden aangenomen dat deze daar doorleefd over kan vertellen, hetgeen *in casu* voor verzoeker geheel niet het geval is. Dat het bij aanvang van het gehoor werd gemeld dat hij de mogelijkheid heeft om *“ik weet het niet te zeggen”* doet hier geen enkele afbreuk aan. In de gegeven omstandigheden acht de Raad het evenmin aannemelijk dat verzoeker dermate beperkte verklaringen kon afleggen en meent dan ook dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij deze tocht daadwerkelijk heeft ondernomen.

In weerwil wat verzoeker voorhoudt wordt de ontvoering door de taliban niet ongeloofwaardig geacht enkel en alleen omwille van de ongeloofwaardigheid van de bedreigingen naar de vader toe. Zowel de bedreigingen aan het adres van verzoekers vader als de beweerde ontvoering worden ongeloofwaardig geacht op basis van concrete en specifieke vaststellingen. Met de stelling dat hij zijn best heeft gedaan om te bewijzen was bewijsbaar is doet hij geen afbreuk aan de concrete vaststellingen met betrekking tot de door hem neergelegde foto van zijn broer. Waar verzoeker thans voorhoudt dat het risico beperkt was omdat de moskee dichtbij lag en als minderjarige niet altijd even rationeel was, kan hij zijn handelswijze niet verschonen. Dit strookt immers niet met de situatie waarin hij zich zou bevonden hebben. Verzoeker verklaarde immers dat zijn vader jarenlang werd afgeperst en bedreigd door de Taliban, één broer vermoord werd en de andere broer verdwenen is. Dat verzoeker een dergelijk risico zou nemen om die dag plots naar de moskee te gaan is niet geloofwaardig. Verzoekers leeftijd kan hier evenmin ter verschoning worden ingeroepen. Verzoeker was op dat ogenblik oud genoeg om het gevaar en het risico te kunnen inschatten. Waar verzoeker wijst op de misinterpretaties die er voor minderjarigen kunnen opduiken en dat de vragenlijst mogelijks onduidelijk was, moet worden opgemerkt dat verzoeker in zijn spontaan relaas op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat hij er

een opleiding moest volgen en ze hem daar leerden hoe hij een geweer moest vasthouden en schieten (stuk 14, Vragenlijst, punt 3.5.). Verzoeker toont niet aan op welke wijze er “*misinterpretaties*” zouden kunnen gebeurd zijn.

Het louter verwijzen naar de Conventie van Genève en het geweld dat in Pakistan voorkomt dat gericht is tegen politici, legermensen en functionarissen en het risicoprofiel van zijn vader volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. Waar verzoeker ook in dit kader verwijst naar zijn jonge leeftijd en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hier geen rekening mee heeft gehouden wordt verwezen naar wat hoger reeds werd gesteld. Het enkele gegeven van minderjarig te zijn volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Waar verzoeker verwijst naar de “*Guide des Procédures*”, wijst de Raad erop dat de proceduregids geen juridisch bindend karakter heeft en aldus geen afdwingbare rechtsregels bevat.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongelooftwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het

gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”

Verzoeker uit weliswaar kritiek op deze analyse, doch hij brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald is.

Bijgevolg wordt de hiervoor geciteerde analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF